

Op pagina's 554 en 558 van De Grote Strijd schreef Ellen G. White: "Hij [Satan] wekt de genegenheid op door zijn welsprekende weergave van liefde en naastenliefde." "Liefde wordt beschouwd als de belangrijkste eigenschap van God, maar wordt gedegradeerd tot een zwak sentimentalisme, dat weinig onderscheid maakt tussen goed en kwaad. Gods gerechtigheid, Zijn veroordeling van zonde, de vereisten van Zijn heilige wet worden allemaal buiten het zicht gehouden. De mensen wordt geleerd de decaloog als een dode letter te beschouwen. Aangename, betoverende fabels boeien de zintuigen en leiden ertoe dat mensen de Bijbel verwerpen als het fundament van hun geloof maar Satan heeft de ogen van de mensen zo verblind dat het bedrog niet wordt opgemerkt."

Zou het dan een grote schok zijn als de naties zich zouden verenigen en het beest zouden volgen als ze dachten dat dit hun steeds groter wordende problemen zou oplossen (zie Openb. 17:12,13)? Had Jesaja soortgelijke omstandigheden in gedachten toen hij waarschuwde: "U mag geen samenzwering noemen alles wat dit volk een samenzwering noemt; en waar zij voor bevreesd zijn, daarvoor mag u niet bevreesd zijn en niet schrikken." (Jes. 8:12)?

De wereld draait en keert, maar als God in het hart woont, is Zijn vrede onze vaste voet en zekerheid. In Zijn kracht vertrouwen wij.

maar wie de HEERE verwachten,
zullen hun kracht vernieuwen,
zij zullen hun vleugels uitslaan
als arenden,
zij zullen snel lopen
en niet afgemat worden,
zij zullen lopen en niet moe worden.

Jesaja 40:31

Volg HouVast via www.goednieuws.org

Zoveel behoefte aan Vrede

De grootste behoefte van de wereld vandaag de dag is vrede. Verwoestende oorlogen in de afgelopen veertig jaar hebben veel landen failliet en ten onder gebracht, terwijl de honger hen in het gezicht staart, en ze hebben vrede nodig om te herstellen, een tijd van vrede waarin ze de verwoestingen van de jaren van oorlog kunnen herstellen. Landen die voorheen sterk en rijk waren, zijn vandaag zwak en arm en gaan ten onder. Zonder vrede zullen ze volkomen ten onder gaan. Maar oorlog bedreigt de wereld vandaag als nooit tevoren. In veel landen woedt een burgeroorlog, en bijna een internationale oorlog, een wereldoorlog, doemt op aan de horizon, nu eens zwarter, dan weer lichter, maar altijd bedreigend om alles wat de moeite waard is te vernietigen. De media en tijdschriften staan er vol van en we horen het elke dag.

De voor- en nadelen van de atoombom, van militaire allianties en van grote legers worden besproken en afgewogen. Sommigen pleiten ervoor dat het geheim van de bom met alle naties wordt gedeeld, en anderen suggereren de vernietiging van de middelen om de bom te vervaardigen en zweren het gebruik ervan af. Weer anderen zeggen dat het eigendom van de VN moet worden gemaakt, in de hoop dat de bom en de legers daardoor verenigd zullen worden en in gelijke mate vóór of tegen alle naties zullen zijn. Er zal dan vrede volgen - zeggen ze. Maar zal dat ook zo zijn? Het lijkt er nauwelijks op.

Mensen willen vrede. Niemand van enige betekenis wil oorlog. Toch lijkt het erop dat de oorlog ons wordt opgedrongen, en iedereen geeft de ander de schuld omdat hij de oorlog aan de wereld heeft opgedrongen. Het lijkt erop dat een macht de naties tegen hun wil tot oorlog dwingt. Wat kunnen we eraan doen? Dat is de vraag die veel geesten bezighoudt.

De mensen zien de noodzaak van vrede in en werken aan vrede, en er worden voorstellen gedaan om een duurzame vrede tot stand te brengen en te verzekeren, waarin de wereld de hoogste hoogten van rijkdom en welvaart zou kunnen bereiken. Het is alsof de Aarde tussen de hel en het Paradijs zweeft, en terwijl ze ernstig verlangt het Paradijs binnen te gaan, voelt ze zich tegen haar wil in de hel getrokken.

Eén voorstel om aan deze situatie het hoofd te bieden werd door John Middleton Murry via het netwerk van de British Broadcasting Company uitgezonden en gepubliceerd in The Listener van 54 maart 1946, pagina's 338 en 339. Professor Murry vatte het probleem kort samen en zei dat de mens in de afgelopen honderd jaar duizend keer machtiger is geworden dan hij was, en kan binnen de komende tien jaar nog duizend keer machtiger worden.

Met al deze machtstoename en enige verbetering op binnenlands gebied zijn de internationale betrekkingen verslechterd. Naties, zegt hij, zijn nu barbaarser dan een eeuw geleden. Wat is de remedie?

Hier schuilt een groot gevaar waartegen wij voorbereid moeten zijn. Als de mensen ervan overtuigd raken dat de enige manier waarop vrede verzekerd kan worden is dat de kerk de staat regeert, als het christendom niet langer een persoonlijke aangelegenheid moet zijn, maar een kwestie van staatscontrole, dan zijn we terug in de middeleeuwen, met alle gevolgen van dien. De intolerantie en vervolging van het individu dat ernaar verlangt God te aanbidden *zoals hij ervan overtuigd is dat hij dat zou moeten doen* staat op het spel. *Hopeloze situaties vereisen hopeloze remedies*, maar een remedie die de zaken veel erger zou maken dan ze zijn, zal niet verwelkomd worden. Kunnen mensen nooit leren dat de enige weg naar vrede de weg van Gods geboden is? (Jes. 48:18.)

Wij leven in een tijd waarin velen diep buigen voor de troon van die ogenschijnlijk magische woorden **liefde** en **vrede**. Op de een of andere manier worden deze twee woorden gebruikt alsof ze iets nieuws zijn waarnaar *gezocht* moet worden.

Maar juist het tegendeel is waar. Oprechte mensen hebben vanaf het begin van de geschiedenis naar liefde en vrede verlangd. De zoektocht lijkt deel uit te maken van de menselijke natuur. Er is echter niet alleen een probleem bij het bereiken van deze grote doelen, maar ook bij het definiëren ervan.

De Bijbel geeft ons inzicht in deze twee woorden die we kunnen relateren aan actuele gebeurtenissen en misschien aan Bijbelse profetie. In Johannes 14:27 lezen we: *"Vrede laat Ik u, Mijn vrede geef Ik u; niet zoals de wereld die geeft, geef Ik die u. Laat uw hart niet in beroering raken en niet bevreesd worden."* En over de liefde zegt 1 Johannes 2:15: *"Heb de wereld niet lief en ook niet wat in de wereld is. Als iemand de wereld liefheeft, is de liefde van de Vader niet in hem.."*

Aan de ene kant is er dan de aantrekkelijke Geest van God, die ons wijst op Christus, onze rechtvaardigende Verlosser. Onze individuele aanvaarding stelt Hem in staat het proces van *innerlijke vrede en liefde* te beginnen. Aan de andere kant is er een uiterlijke liefde en vrede die de wereld zou kunnen bieden. De geschiedenis leert dat dit laatste echter van voorbijgaande aard is.

Ware liefde en vrede komen van God, niet van de mens. Jesaja 48:18 verkondigt: *"Och, had u maar acht geslagen op Mijn geboden! Dan zou uw vrede geweest zijn als een rivier en uw gerechtigheid als de golven van de zee."* En 1 Johannes 5:3 verklaart: *"Want dit is de liefde tot God, dat wij Zijn geboden in acht nemen; en Zijn geboden zijn geen zware last."*

Is het dan niet eerlijk om te zeggen dat alles wat niet in harmonie is met *de volmaakte wet van vrijheid* - de Tien Geboden - geen liefde is? We noemen het misschien liefde, we willen misschien dat het liefde is, maar het is geen liefde. We kunnen alleen groeien in *ware liefde* als we dagelijks Christus volgen. Ik geloof dat dit concept van liefde en vrede betekenisvol is in het licht van ons begrip van de gebeurtenissen van de laatste dagen.

Ofwel zullen onze concepten van liefde en vrede gebaseerd zijn op wereldse definities en leiden *tot identificatie met de wereld*, ofwel zullen ze gebaseerd zijn *op het woord van God*, geschreven op de tafels van ons hart. Dit is de centrale kwestie in de laatste grote oproep om uit Babylon te komen.

Johannes 16:33 voorspelt: *"In de wereld zult u verdrukking hebben."* 2 Korintheërs 4:8-10 voegt hieraan toe: *"Wij worden in alles verdrukt, maar niet in het nauw gebracht; wij zijn in twijfel, maar niet vertwijfeld; wij worden vervolgd, maar niet verlaten; neergeworpen, maar niet te gronde gericht. Wij dragen altijd het sterven van de Heere Jezus in het lichaam mee, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam openbaar wordt."*

Ook al wordt een christen aan uiterlijke problemen blootgesteld, hij kan toch innerlijke vrede genieten. De momenten van vrede en liefde die ons het meest dierbaar zijn, zijn de innerlijke vruchten van de geest die alleen kunnen komen als we met Christus wandelen en kijken naar de gezegende hoop die we in Hem hebben.

De vrede waar de wereld voortdurend naar verlangt, is er een die gebaseerd is op veranderende externe sociale, ecologische of materiële concepten, die zogenaamd resulteren in interne liefde en vrede. Deze externe inspanningen kunnen belangrijk zijn, maar zoals Paulus in Filippenzen 3:8 schreef, zijn ze "uitwerpselen" zonder de inwoning van Christus. Werken of moeite doen zonder overgave aan Christus is nutteloos, wat het schijnbare motief ook is, want dit verdiept de eigengerechtigheid alleen maar, wat tot geweld en dwang leidt.

Steeds beter zichtbaar

De verschillen tussen christelijke en seculiere liefde en vrede zullen in de toekomst steeds zichtbaarder worden. Naarmate de omstandigheden moeilijker worden, zal het ware geloof manifest worden. Degenen zonder dit soort geloof zullen naar die dingen grijpen waarvan mensen zeggen dat ze vrede en veiligheid brengen.

Satan is zich hiervan bewust en probeert de echte liefde en vrede van God te vervalsen door zorgvuldig bedachte externe situaties en woorden waarvan hij hoopt dat ze eerder emotie dan rede zullen oproepen.

1 Thessalonicenzen 5:3 vertelt ons dat wanneer mensen roepen: *"Vrede en veiligheid; dan komt er een plotselinge vernietiging over hen."* Heeft God iets tegen vrede en veiligheid? Of heeft Hij deze waarschuwing gestuurd om er aandacht aan te schenken? - God, de auteur van ware vrede, heeft niets tegen vrede als deze het externe resultaat is van Zijn interne werk in individuen. "Rechtvaardigheid verhoogt een natie", aldus Spreuken 14:34, maar nooit verheft een natie rechtvaardigheid. Dat is een significant verschil, omdat in de laatstgenoemde situatie mensen en naties voor God spelen.

Wat is er mis met de seculiere vredesbeweging? Jeremia 23:17 zegt: *"Steeds zeggen zij tegen hen die Mij verwerpen: De HEERE heeft gesproken: U zult vrede hebben; en tegen ieder die in zijn verharde hart voortgaat: Geen onheil zal over u komen."* Deze vredesroep is van oudsher het kenmerk van het beest en de valse profeet uit Openbaring.

Hoe kan Satan deze omstandigheden gebruiken? De grote onderdrukker, de grote leugenaar en bedrieger van zielen, cultiveert de lusten en excessen die tot oorlogen leiden. Hij creëert en verergert sociale, ecologische, bevolkings- en economische problemen, in een poging angst, haat en strijd te creëren in de harten van mannen en vrouwen. Misschien biedt hij, net als in de dagen van de grote wereldoorlogen, schijnbare oplossingen voor de problemen die hij veroorzaakt. Door dit te doen manipuleert hij onze concepten van liefde, vrede en broederschap.